

Sygn. akt I CSK 523/18

POSTANOWIENIE

Dnia 15 kwietnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z powództwa I. sp. z o.o. w G.

przeciwko C. S.A. w W.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 kwietnia 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 16 stycznia 2018 r., sygn. akt VII AGa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę
2.700,00 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżąca oparła wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na pierwszej i drugiej spośród wymienionych przesłanek.

Przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć charakter uniwersalny, co oznacza, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych, podobnych spraw. Chodzi przy tym o problem, którego wyjaśnienie jest konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sądem Najwyższym, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), i także w związku z podstawą prawną zaskarżonego wyroku (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13 oraz z dnia 3 lutego 2012 r. I UK 271/11 - nie publ.). Konieczne jest przytoczenie argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Skarżący powinien nie tylko wskazać przepis prawa (materialnego lub procesowego), którego dotyczy zagadnienie, ale także przedstawić pogłębioną argumentację prawną w celu wykazania, że zagadnienie jest istotne, a jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia w jego sprawie (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 sierpnia 2007 r., I UK 134/07 oraz z dnia 9 lutego 2011 r., III SK 41/10 - nie publ.).

Natomiast oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08, nie publ.; z dnia 28 marca 2007 r., sygn. akt II CSK 84/07, nie publ.).

Skarżąca przedstawione wątpliwości ujęła w pytaniu: „Czy kryteriami oceny/kwalifikacji złożenia wniosku o zawiązanie do próby ugodowej, jako czynności przerywającej bieg przedawnienia, są dwie kumulatywne przesłanki: niemożliwość ominięcia danej czynności w toku dochodzenia, ustalenia, zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia oraz niemożliwość inicjowania dalszych stadiów postępowania, tj. niemożliwość dokonania przez uprawnionego innej czynności koniecznej, mogącej też przerwać bieg przedawnienia?”. Wskazała przy tym na potrzebę wykładni art. 123 § 1 pkt 1 k.c. w związku z art. 185 § 1 k.p.c.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera argumentacji jurystycznej wskazującej na występowanie odmiennych ocen prezentowanych problemów oraz na to, że dotyczące ich przepisy nie doczekały się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Analiza uzasadnień orzeczeń sądów obu instancji, nie daje podstaw do uznania, że zachodzi jakakolwiek potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Niezależnie od powyższego wypada zauważyć, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalił się pogląd, że zawiązanie do próby ugodowej przerywa bieg terminu przedawnienia (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2007 r., III CZP 42/06, OSNC 2007 r., nr 4, poz. 54; wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 3 czerwca 1964 r., II CR 675/63, OSNC 1965 r., nr 2, poz. 34, z dnia 11 kwietnia 2007 r., II CSK 612/07, nie publ., z dnia 14 listopada 2012 r., V CSK 515/11, Monitor Prawa Bankowego 2013, nr 10, s. 57; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia z dnia 17 czerwca 2014 r., V CSK 586/13, nie publ.). Ocenę zaistnienia przesłanek określonych w art. 123 § 1 pkt 1 k.c. trzeba odnosić do charakteru danej czynności prawnej wskazanej jako zdarzenie, które przerywa bieg przedawnienia i w tym aspekcie dokonać analizy, czy jest ona dokonana przed odpowiednim organem i została przedsięwzięta bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 listopada 2017 r., IV CSK 253/17, nie publ.).

Skarżąca podniosła również zarzut nieważności postępowania, nie wskazując jej we wniosku o przyjęcie skargi jako jednej z przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Twierdzenie o nieważności postępowania skarżąca oparła na zarzucie *res iudicata*, wskazując, że Sąd Okręgowy w W. orzekając w przedmiotowym procesie „w tożsamym stanie faktycznym”, jak w sprawie o sygn. akt IX GC 20/11 i o sygn. akt I ACa 676/12, zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 5 grudnia 2012 r. orzekał o roszczeniu, które została już prawomocnie osądzona. Powyższy zarzut jest bezzasadny, bowiem postępowanie zakończone w sprawie I ACa 676/12 nie dotyczyło tego samego roszczenia; przedmiotem sporu w niniejszym postępowaniu jest inna część wierzytelności, aniżeli w postępowaniu w sprawie o sygn. akt I ACa 676/12, mimo iż obie części ceny zostały udokumentowane jedną fakturą. Zatem nie zachodzi wskazana przez skarżącą nieważność postępowania.

Wobec powyższego nie można uznać, że przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zostały w sposób właściwy wykazane.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).